

Đề bài

Trong vai Âu Cơ, hãy kể
lại câu chuyện

**Con Rồng,
cháu Tiên**

Bài làm

Ngày xưa ngày xưa...

Cái “ngày xưa ngày xưa” ấy, cách nay khoảng bốn nghìn năm có lẽ. Thuở ấy Trái Đất còn hoang sơ lắm. Trên bờ ruộng thú chạy tung tăng, chim chóc líu lo ca hát. Dưới nước cá từng đàn bơi lội nhớn nhoe.

Ta tên là Âu Cơ, con gái út Thần Nông – vị thần được giao đảm nhiệm công việc trồng cây trên thiên đình và coi sóc việc nhà nông dưới trần gian. Được cha mẹ cưng chiều, ta thường cùng các chị em tiên nữ xuống trần gian du ngoạn ngắm cảnh đó đây.

Một lần, đang tung tăng bên bờ suối mát, ta bất chợt trông thấy một trang tuấn kiệt. Trông chàng thật khôi ngô, tuấn tú với chiếc vòng ngọc trai lấp lánh, răng trắng như ngà voi, thân hình dẻo dai như cá mập đang bơi lội. Khỏi cần nói ta đã bối rối như thế nào. Ta định trốn vào sau lưng mấy cô bạn nhưng chàng đã trông thấy, liền tiến đến bắt chuyện. Tên chàng là Lạc Long Quân, con trai Thần Long Nữ, chủ nhân của biển khơi.

Hôm sau chàng lại đến, không quên mang theo rất nhiều trai ngọc để làm quà. Mấy nàng tiên thoảng cái đã biến đâu mất, để ta ở lại một mình. Muốn chạy trốn mà sao chân bước không nổi...

Chúng ta kết hôn rồi cùng nhau sống những ngày tháng hạnh phúc ở cung điện Long Trang.

Chẳng bao lâu ta có mang. Chàng mừng lắm. Chẳng ngờ khi sinh ra lại chỉ thấy một cái bọc, trong bọc có trăm trứng. Một hôm, chúng ta ra ngoài, khi về đến gần nhà bỗng nghe tiếng trẻ nô đùa, cười nói âm ỉ. Đến nơi thì chao ôi! Cả một đàn đúng một trăm đứa trẻ đang chạy nhảy và cười đùa. Bọc trăm trứng của ta đã nở thành trăm con. Có một đứa đã vui, bấy giờ niềm vui được nhân lên đúng một trăm lần.

Những đứa trẻ lớn nhanh vùn vụt. Thoảng cái, chúng đã thành những chàng trai dũng mãnh.

Cuộc sống tưởng như hạnh phúc trọn vẹn của ta bắt đầu có nỗi buồn, đó là chồng ta nhớ biển đến bản thân, rồi chàng về lại thủy cung, để ta ở lại với bảy con, ngày đêm trông ngóng. Ta nhắn chàng đến hỏi:

– Tại sao chàng không ở lại cùng thiếp nuôi dạy các con?

Chàng nói hai chúng ta, kẻ giống Rồng, người dòng Tiên tập quán khác nhau, không thể chung sống lâu dài. Nay chàng đưa năm mươi con xuống biển, ta đưa năm mươi con lên rừng. Kẻ miền ngược, người miền xuôi nhưng khi có việc phải giúp đỡ nhau. Ta nghe cũng thấy phải.

Cuộc chia tay đầy lưu luyến và bịn rịn. Ta nhìn theo cha con chàng đi tận phía xa, lòng tràn ngập yêu thương.

Con trai cả ở lại cùng ta, được phong làm vua, xưng là Hùng Vương, đóng đô ở Phong Châu. Thông lệ cứ đời sau thì con trưởng lại lên nối

ngôi, xưng là Hùng Vương thứ hai, thứ ba... Tất cả trải qua mười tám đời như vậy.

Lại nói về những đứa em. Sau khi chia tay cha mẹ, chúng tỏa đi khắp nơi, lập thành các bộ tộc, dần dần nói những thứ tiếng khác nhau, phong tục, thói quen cũng khác. Dù không mấy khi gặp được nhau nhưng tất cả vẫn luôn nhớ đều là anh em một nhà. Mỗi khi quân giặc bên ngoài kéo đến xâm lược, chúng lại bảo nhau chung sức lại đánh đuổi kẻ thù.

Bởi thế nên trên đất nước Việt Nam ngày nay có tới trên năm mươi dân tộc nhưng tất cả đều là anh em một nhà, đều là con cháu của ta.